

werd, dan was 't óók niet goed. — En hij blééf even mal doen.

Wat zag hij er heel anders uit in dat soldatenpak, zoo breed en stevig, ze zou wel eens willen zien, hoe hij in den troep marcheerde. En opeens vroeg ze, of hij niet eens uittrok, op marsch. Ru dacht dat het nog wel niet dadelijk zou gebeuren, maar over een poosje wel, den kant van den Hommel op. Kwam Phil dan kijken, ja? Zijn hoofd schuin, zijn oogen half toe, zijn stem vleierig, vroeg hij 't. Phil wist wéér niet, of ze er in kon loopen als ze ja zei, en of ze er niet ook kon inloopen als ze wat anders zei. Maar toch vond ze iets zachts-prettigs in die toon en ze lachte zoo maar, een beetje onnoozel, en kreeg toen weer een kleur daarom.

't Was Zaterdag en Ru stelde voor den volgende dag, een groote wandeling te maken naar Blauw-Kapelle langs de Groene Kan en over het buiten van Copijn terug, daar was het buitengewoon mooi en heel stil Zondags.

„Dat heb je zeker bedacht, omdat je je dan niet hoeft te geneeren voor je toilet”, smaalde Greet.

„Dat geldt dan nog meer voor mijn begeleidsters, dan voor mij”, kaatste hij. Sinds Greet niet naar den Haag had gekund en ze maar één brief van Freddy had gekregen — alles door Ru's toedoen! — was er voortdurend guerilla-oorlog tusschen Greet en Ru. Greet had toch al moeite genoeg gehad, om de correspondentie met Freddy mogelijk te maken. Hermien Talden was de redster geweest, die woonde op kamers in Utrecht en ontving Freddy's brieven voor Greet. Maar Greet mocht niet meer dan een keer per week aan Freddy schrijven, want dan kregen ze bij hem thuis argwaan. En elken keer verdraaide ze haar hand weer anders, om 't vooral niet in de gaten te laten loopen. Maar nu had ze na 14 dagen een kort briefje van hem gekregen, of ze niet weer schrijven wou, want zijn moeder had gevraagd van wie die brieven toch kwamen uit Utrecht, telkens met een andere hand. Greet moest

maar een maand wachten, hij zou elke week aan háár schrijven, dan was 't toch net eender.

In diepst vertrouwen had Greet het aan Phil verteld. Phil wist al zooveel van de bezwarenrijke omgang in den Haag van Greet en Freddy, dat de nog bezwarenrijker correspondentie daarbij in 't niet verzonk. Ze had 't erg naar voor Greet gevonden, dat ze niet naar den Haag kon, toen Freddy maar niet schreef en was óók van harte boos op Ru geweest. Ze had Greet voorgesteld, Ru in 't geheim te nemen, dan kon hij wel wat verzinnen over dat stadhuis, dat ze wél naar den Haag kon. Maar met verachting had Greet 't afgeslagen, en Phil had nog eens voor de 700e keer moeten beloven, dat al lag ze op de pijnbank, ze nóoit iets over Freddy zou vertellen.

Phil kon Freddy niet goed uitstaan, maar voor de liefde van Greet en Freddy had ze een grenzenlooze vereering. Hoe ze durfden! Al die griezelige angsten om mekaar even op een hoek van een straat te ontmoeten, of 's avonds op de Scheveningsche Weg achter 'n boom mekaar 'n zoen te geven. Kranig, vond ze het, ze was precies op de hoogte, omdat Greet haar altijd mee moest nemen als ze uitging. Greet had, door deze veiligheidsmaatregel van Ma niet anders kunnen doen dan Phil in al de geheimen inwijden. En Phil zou liever gestorven zijn, dan ooit van deze kostbare geheimen iets los te laten.

Ru was dus niet ingewijd en de vijandschap bloeide. Phil achtte het haar plicht, zoo onvriendelijk mogelijk tegen hem te zijn. Maar hij ontwapende haar meestal door zijn onverhoedsche zetten, waarvan ze niets begreep en die haar confuus maakten. Bovendien kreeg ze soms van Greet nog een standje op den koop toe, dat zij Ru niet op zijn nummer hoefde te zetten, dat kon Greet alleen wel af. Dan wist Phil heelemaal niet meer hoe ze zich houden moest. Ze vond, dat Greet lang niet onvriendelijk genoeg tegen Ru was. Waarom zei ze b.v. niet, dat zij niet meeging naar Blauw-Kapelle?